

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 123/13
v Luxemburgu 3. októbra 2013

Rozsudok vo veci C-583/11 P
Inuit Tapiriit Kanatami a i.

Súdny dvor potvrdil uznesenie Všeobecného súdu o neprípustnosti žaloby o neplatnosť nariadenia o obchodovaní s výrobkami z tuleňov

Menej prísne pravidlá prípustnosti upravené Lisabonskou zmluvou sa nemôžu uplatniť na legislatívne akty

Nariadenie o obchodovaní s výrobkami z tuleňov¹ („základné nariadenie“) vo všeobecnosti povoľuje uvádzať na trh Únie takéto výrobky len v prípade, ak pochádzajú z lovíť tradične vykonávaných komunitami Inuitov a inými komunitami pôvodného obyvateľstva na účely obživy. Keďže sa združenie Inuit Tapiriit Kanatami, ktoré zastupuje záujmy kanadských Inuitov, ako aj záujmy niektorých ďalších osôb (výrobcov a obchodníkov výrobkov z tuleňov pochádzajúcich z rôznych krajín), domnievalo, že toto pravidlo poškodzuje ich hospodárske záujmy, požiadalo Všeobecný súd o zrušenie základného nariadenia.

Všeobecný súd túto žalobu uznesením zo 6. septembra 2011² zamietol ako neprípustnú. Tento súd tiež konštatoval, že základné nariadenie predstavuje legislatívny akt, proti ktorému môžu fyzické a právnické osoby namietať len za predpokladu, že sú ním priamo a osobne dotknuté. V danom prípade však neboli tieto dve podmienky prípustnosti splnené. V tomto kontexte Všeobecný súd spresnil, že nové pravidlo³ zavedené Lisabonskou zmluvou (vstúpila do platnosti 1. decembra 2009), ktoré umožňuje týmto osobám napadnúť niektoré všeobecne záväzné akty aj v prípade absencie ich osobnej dotknutosti, sa uplatní len na regulačné akty,⁴ a nie na legislatívne akty.

Inuit Tapiriit Kanatami a ostatné dotknuté osoby podali proti tomuto uzneseniu Všeobecného súdu odvolanie. Vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie a odvolanie sa týkajú prípustnosti žaloby daných osôb, Súdny dvor bol požiadaný o vyjadrenie.⁵

Vo svojom dnes vyhlásenom rozsudku Súdny dvor najprv konštatuje, že vo všeobecnosti, rovnako ako pred vstupom do platnosti Lisabonskej zmluvy, môžu fyzické a právnické osoby podať žalobu voči všetkým aktom Únie so záväznými právnymi účinkami, ak sú ich adresátom a sú nimi priamo a osobne dotknuté. V tejto súvislosti Súdny dvor zdôrazňuje, že tieto akty môžu byť individuálne,

¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1007/2009 zo 16. septembra 2009 o obchodovaní s výrobkami z tuleňov (Ú. v. EÚ L 286, s. 36).

² Uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie zo 6. septembra 2011, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada (T-18/10).

³ Článok 263 štvrtý odsek tretia časť ZFEÚ stanovuje, že každá fyzická alebo právnická osoba môže podať žalobu proti regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú a nevyžadujú vykonávacie opatrenia.

⁴ Pojem regulačný akt bol spresnený Všeobecným súdom (vec T-18/10): „má sa chápať tak, že sa týka akéhokoľvek aktu so všeobecnou pôsobnosťou s výnimkou legislatívnych aktov“. Regulačný akt je všeobecne záväzný akt (a nie individuálny akt), ktorý nemá legislatívny charakter (tento charakter je určený na základe legislatívneho postupu – či už riadneho, alebo mimoriadneho – alebo iného postupu, ktorý viedol k prijatiu aktu).

⁵ Odvolatelia v prejednávanej veci a ďalšie osoby podali tiež na Všeobecný súd žalobu voči vykonávaciemu nariadeniu základného nariadenia (T-526/10). Vo svojom rozsudku z 25. apríla 2013 Všeobecný súd bez toho, aby skúmal prípustnosť danej žaloby, uviedol, že tak vykonávacie nariadenie, ako aj základné nariadenie sú platné. Proti tomuto rozhodnutiu Všeobecného súdu však bolo na Súdny dvor podané [odvolanie](#).

ako napríklad rozhodnutie adresované osobe, alebo všeobecne záväzné zahŕňajúce tak legislatívne akty, akým je základné nariadenie, ako aj regulačné akty.

Súdny dvor v tomto kontexte pripomína, že od vstupu Lisabonskej zmluvy do platnosti môžu uvedené osoby napadnúť na súde Únie niektoré všeobecne záväzné akty bez toho, aby boli povinné splniť podmienku osobnej dotknutosti. **Zmluva však jednoznačne spresňuje, že tieto pravidlá prípustnosti sa uplatňujú len na užšiu kategóriu aktov, t. j. len na regulačné akty.** Ako správne uviedol Všeobecný súd, **legislatívne akty**, hoci sú tiež všeobecne záväznými aktmi, **nepatria medzi regulačné akty, a spadajú tak pod prísnejšie pravidlá prípustnosti.**

Ďalej Súdny dvor zdôraznil, že Lisabonská zmluva nezmenila pravidlá prípustnosti, pokiaľ ide o žaloby podané voči legislatívnym aktom, a najmä rozsah podmienky osobnej dotknutosti. V tomto kontexte Všeobecný súd správne rozhodol, že dotknutí odvolatelia nespĺňajú minimálne jednu z dvoch podmienok prípustnosti, ktoré sa na nich uplatňujú, teda podmienku osobnej dotknutosti. Zákaz uvádzať na trh výrobky z tuleňov, ktorý je uvedený v základnom nariadení a ktorý je formulovaný všeobecne, sa uplatňuje bez rozdielu na všetky ekonomické subjekty, ktoré spadajú do jeho pôsobnosti, pričom sa osobitne nezameriava na odvolateľov.

Nakoniec Súdny dvor rozhodol, že **Charta základných práv Európskej únie nevyžaduje, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mohla bez splnenia akejkoľvek ďalšej podmienky podať žalobu o neplatnosť proti legislatívnym aktom Únie priamo na súd Únie.** V tomto kontexte Súdny dvor pripomína, že súdnu kontrolu dodržiavania právneho poriadku Únie zabezpečuje Súdny dvor a súdy členských štátov. Ak vykonanie týchto aktov prináleží inštitúciám Únie, osoby podliehajúce súdnej právomoci môžu podať priamu žalobu na súd Únie voči vykonávacím aktom a na podporu svojej žaloby sa odvolať na neplatnosť predmetných všeobecných aktov.⁶ V prípade, ak vykonanie prináleží členským štátom, tieto osoby môžu poukázať na neplatnosť predmetného aktu Únie pred vnútroštátnym súdom, ktorý sa v tejto súvislosti obráti na Súdny dvor prostredníctvom prejudiciálnej otázky.

V tomto zmysle Súdny dvor zdôrazňuje, že osoby podliehajúce súdnej právomoci majú v rámci vnútroštátneho konania právo napadnúť na súde zákonnosť každého rozhodnutia alebo každého iného vnútroštátneho aktu týkajúceho sa uplatnenia všeobecne záväzného aktu Únie voči nim, pričom sa môžu odvolávať na neplatnosť tohto aktu. Je teda na členských štátoch, aby vytvorili systém, ktorým možno zabezpečiť základné právo na účinnú súdnu právnu ochranu. Zámerom Zmlúv s cieľom dodržiavať právo Únie však nebolo vytvoriť na vnútroštátnych súdoch iné právne prostriedky nápravy, ako sú nápravy upravené vnútroštátnym právom. Inak by tomu bolo len v prípade, keby zo systému predmetného vnútroštátneho právneho poriadku vyplývalo, že neexistuje nijaký právny prostriedok nápravy umožňujúci, hoci aj len incidenčne, zabezpečiť dodržiavanie práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, alebo ak by osoba podliehajúca súdnej právomoci nemala iný prístup k súdu, ako ten, pri ktorom by bola nútená porušiť právo.

Za týchto podmienok Súdny dvor **zamietol odvolanie v jeho celom rozsahu.**

UPOZORNENIE: Proti rozsudku alebo uzneseniu Všeobecného súdu možno na Súdny dvor podať odvolanie, ktoré sa obmedzuje len na právne otázky. Odvolanie v zásade nemá odkladný účinok. Ak je prípustné a dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Ak to stav konania dovoľuje, môže Súdny dvor vydať konečný rozsudok sám. V opačnom prípade vráti vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu, ktorý je viazaný rozhodnutím, ktoré Súdny dvor vydal v rámci odvolacieho konania.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Práve k tomu došlo vo veci [T-526/10](#), kde odvolatelia v prejednávanej veci a ostatné osoby napadli vykonávacie nariadenie základného nariadenia, pričom sa odvolávali na jeho nezákonnosť.